

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ป่าโลกล้านปี
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกัน ในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกทะลุขั่มหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหาราช โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไอ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝั่โขมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และ
ไดโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว
อาทิ หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์
ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง
ทั้งพิษรักและแรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่านี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ใใจของนักอ่าน ตั้งแต่
บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น เพชรพระอุมา ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ เพชรพระอุมา ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरषา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันยุคทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ปาโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไฉ้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายังไม่...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพทุกชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และคิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 18

ตอน ป่าโลกล้านปี

136

มาเรีย ฮอฟมัน คะเนในสถานการณ์ร้ายไว้อย่างแม่นยำที่สุด และบุญคำตลอดจนกลุ่มพรานพื้นเมืองทุกคนก็เตรียมแผนป้องกันไว้อย่างถูกต้องที่สุดเช่นกัน

หนามหวายผสมกับกิ่งหนามคมและรุกรังเท่าที่จะหาได้ ซึ่งใช้สะสมเป็นรั้วกันกระท่อมที่พักทุกด้านในขณะนี้ พิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า เป็นด่านสกัดกั้นการจู่โจมของเจ้าสัตว์ฝูงประเภท เทอโรซอร์พันธุ์ดุเดือดได้อย่างศักดิ์สิทธิ์

ยี่งบินโนบเข้ามากระทบเมื่อไหร่เป็นติดกับเมื่อนั้น

ยี่งดินยี่งเลือดโชก และถูกหนามเหล่านั้รัดพันตัวหนาแน่น อย่างชนิดที่ไม่มีโอกาสจะผลหลุดออกไปได้ จุตอ้อนมาจากพืดปีก ที่เป็นหนัง

มันยกโขยงกันมาจริง ๆ เมื่อไฟทุกกองดับหมดและเมื่อฝนหยุด แต่ละตัวเหล่านั้นบินฉวัดเฉวียนอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วราวกับจรวดที่มีชีวิต เสียงปีกตัดอากาศและเสียงร้องแซ่ของมันเป็นเหมือนจะกดความรู้สึกของมนุษย์ทุกคนในที่หลบภัยขณะนี้ให้จมลงไปสู่ขุมนรก ดารินถึงกับต้องยกมือขึ้นอุดหูหลับตาแน่น

เซซฐากับไซยยันต์นั่งลืมหูลืมตาอ้าปากไม่กระตุกกระดิกส่วนมาเรียกราดไฟฉายส่องสำรวจดูตามรั้วหนามรอบ ๆ ซึ่งมีเจ้าพวกนั้นบินเข้ามาติดดินร่นอยู่ เพื่อค้นหาจุดอ่อนว่า จะมีทางใดพอให้มันแทรกตัวเล็ดลอดเข้ามาได้หรือไม่ พวกพรานพื้นเมืองทุกคนแม้จะรู้ตัวล่วงหน้าอยู่แล้ว ที่พัทอาศัยมีการป้องกันไว้อย่างมั่นคงปลอดภัยเพียงพอยังไม่วายสะดุ้งผวาไปตาม ๆ กัน ขยับตัวผละหนึ่จากกริม ๆ กระท่อมเข้ามาเบียดห่อตัวรวมกลุ่มกันเป็นกระจุกอยู่ตรงกลางพร้อมกับสบถกันขรมถมเถ

“เออ! ไ้พวกผีกระหัง เอาเข้า TUT! กะเดี๋ยวมึงก็ติดรั้วหนามของกูตายห่ากันหมดตรงนี่เอง”

บุญคำสาปแช่งสั้น แล้วถีบเจ้าสำป้าผู้เข้ามาเบียดตัวสั้นอยู่ข้าง ๆ แกเพราะอดกัญชา หน้าถล่ำห่างออกไปด้วยความเดือดดาล

รพินทร์กับแฉะช่วยกันตรวจสอบกองหนามปากประตู ซึ่งเป็นร้วด่านสุดท้ายปิดเข้ามาหลังสุด เพื่อให้แน่ใจว่ามันไม่ได้ ขยับเขยื้อนเปิดเป็นช่องว่างพอให้อั้วพวกผีรกรพวกนั้นบิน แทรกตัวเข้ามาได้ แล้วกล่าวปลอบขวัญคณะนายจ้างของเขา ด้วยน้ำเสียงปกติ

“ไม่ต้องกลัวครับ และไม่ต้องไปคิดทำอะไรมันด้วย เรา อยู่ในที่มันอันปลอดภัยที่สุดแล้ว รับรองว่ามันบินฝ่าเข้ามา ไม่ได้แน่”

“ตรวจดูให้รอบคอบทุกด้านนะ รพินทร์ รู้สึกว่าแต่ละตัว ของมันดูร้ายกระหายเลือดเกินคาดไปเสียอีก ผิดกับที่เราเห็น ในตอนกลางวันมาก ถ้าหลุดเข้ามาได้แม้แต่ตัวเดียว และกัดใคร เข้าลำบากแน่ อื่นใดก็ไม่สำคัญเท่าบาดทะยัก ยาที่จะรักษาของ เราก็ไม่มีอีกแล้ว”

เซษฐาพูดโดยเร็วอย่างกังวล เต็มไปด้วยอาการกระสับ-กระส่าย อากาศกลางดึกภายหลังฝนกระหน่ำหนัก บัดนี้เต็มไปด้วย กลิ่นสาบสาบคละคลุ้งไปหมด แทบจะสาลักหายใจไม่ออก

รพินทร์รับคำแล้วเขากับแงซายก็ช่วยกันคลานส่องไฟ
ตรงไปรอบๆอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง ไชยยันต์ผสมโรงตะโกน
ด่าเอ็ดอิงไปกับพวกพรานพื้นเมืองด้วยตามนิสัยคนเลือดร้อน
ชีโมโห มาเรียโอบแขนกอดตารินผู้ยังนั่งปิดหน้าอุดหูเหมือนจะ
ไม่พยายามรู้เห็นอะไรทั้งสิ้น

“ทำใจดีๆไว้ ที่รัก ถึงอย่างไรมันก็บุกเข้ามาไม่ได้หรอก
รื้อนามของบุญคำแข็งแรงมาก ตัดงูหนึ่งก้นอยู่ด้านนอกเท่านั้น
อีกสักครู่ถ้าความพยายามของมันไม่เป็นผล พวกมันก็คงบิน
กันไปที่อื่นเองแหละ”

เพื่อนสาวต่างผิวกะชิบพลบใจ ตบเบาๆที่ต้นแขน

“ฉันจะบ้าตายอยู่แล้ว เมย์! ทนไม่ไหวจริงๆต่อเหตุการณ์
เหล่านี้!!...”

ราชสกุลสาวสันติริชะอยู่ไปมา หยุดเสียงเครือแทบไม่เป็น
ภาษา ประสาทของหล่อนคลอนแคลนหัวนี้ไหวไปหมด โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อร่างกายอ่อนเพลียหนักและสะบักสะบอมต่อการ
กรากกรำเช่นขณะนี้

“ไอ้พวกทโมนเหล่านั้นมันไปหลบหัวอยู่เสียที่ไหนนะ
ตอนนี้แล้วไอ้พวกนี้ทำไมถึงไม่ไปเล่นงานพวกมัน ดันมารุมเรา
ทำไม”

ไชยยันต์พละออกมา

ไม่ทันจะขาดเสียงบ่นอย่างหงุดหงิดเดือดดาลใจของอดีต
นายทหารปืนใหญ่ ต่างก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวรอบด้านอีกครั้ง
แต่คราวนี้มันดังมาจากราวป่าพื้นดินเดียวกัน พุ่มไม้สั่นอยู่
สวบสวบ กิ่งไม้ที่สูงขึ้นไปก็โยกสะเทือน น้ำฝนที่เกาะค้างอยู่พา
กันร่วงกราวลงสู่พื้นขนานใหญ่ราวกับฝนจะเทลงมาอีกครั้ง

“นายทหารดำไปถึงพวกมัน มันก็ยังอยู่นั่นเอง ไม่ได้
ไปไหน!”

บุญคำร้อง

ใช่แล้ว! จากเสียงการขยับเคลื่อนไหวในขณะนั้นบอกให้
ทุกคนทราบได้เป็นอย่างดีว่า กองทัพทโมนไม่ได้เคลื่อนย้าย
อันตรายไปไหนเลยทั้งสิ้น แท้ที่จริงมันยังล้อมราวป่าไว้อย่าง
หนาแน่นตามเดิมนั่นเอง

เพียงแค่กระจายทอดระยะห่างออกไปเล็กน้อยตอนฝนตก
ซัดใหญ่ และบัดนี้มันเริ่มจะเอิกเกริกเกรียวกราวกันขึ้นอีกอย่าง
พร้อมเพรียงด้วยการหักต้นไม้ทิ้งและส่งเสียงครอกรากขู่ตะคอก
ตามสันดาน หรือมีจะนั้นก็เป็นการส่งภาษาบอกความอะไร
สักอย่างหนึ่งในบรรดาพวกมันกันเอง

เบื้องบนอากาศ ฝูงเทอโรแดกทีลอยด์ก็ยังบินว่อนเวียน
พยายามจะเล็ดลอดฝ่ารั้วหนามเข้าหามนุษย์ในที่หลบให้ได้

“เออะสิ นี่เราโดนศึกษาทั้งสองด้านเลยทีเดียวนะหรือ?”

เซษฐาพูดขึ้นดัง ๆ เริ่มไหวตัวเป็นครั้งแรกจากท่าที่นั่ง
สงบอยู่

“หวังว่ามันคงไม่รบกวนจังหวะรื้อทำลายกระท่อมของเรา
ตอนที่ไ้เทอโรซอร์กำลังยกโขยงมาเป็นฝูงนะ”

ไ้ชายันต์เริ่มใจคอไม่ดี จังหวะของภัยแทรกซ้อนซึ่งไม่อาจ
ทำนายเหตุการณ์ได้นี้เอง ดารินผู้ตลอดเวลาที่นั่งตัวสั่นเป็นลูกนก
ก็จួយไ้เฟิลขึ้นมา พี่ชายรู้ทันรีบคว้าข้อมือน้องสาว

“เคยไว้ก่อน น้อย รอการตัดสินใจจากทรัพย์สินเป็นดีที่สุด
ขอให้ทุกคนยึดถือคำสั่งเดิม เราจะไม่ยิงแม้แต่นัดเดียวจนกว่า
วินาทีสุดท้ายจริงๆเท่านั้น ในกรณีที่เราเห็นแน่ชัดแล้วว่ามันมีเจตนา
จะรื้อกระท่อมนี้”

ไฟฉายทุกดวงเท่าที่จะมีอยู่ในขณะนี้ สาดแสงลอดช่อง
โพร่งของรั้วหนามออกไปตรวจบริเวณรอบทิศ สุดแต่ว่าใครจะ
ประจำคุมเชิงอยู่ทางด้านไหน แล้วก็เห็นด้วยหัวใจอันเหี่ยวฝ่อว่า
ไอ้พวกทหารพระรามพันธุ์ดำที่พากันหายหัวเจียบสนิทไปเมื่อ
ตอนฝนตกหนัก บัดนี้เคลื่อนพลพลโยธาบุกกรุกเข้ามาในบริเวณ
ลานโล่งรอบที่ปักดำมีดเต็มไปหมด ส่วนบนอากาศเหนือระดับ
พื้นดินเล่า ก็เป็นเงาขลุบวบบินฉวัดเฉวียนไปมาของสัตว์ยุคโลก
ล้านปี

แล้วสิ่งที่มนุษย์ไม่คาดฝัน คะเนไม่ถูกล่วงหน้าก็พลัน
ปรากฏกับสายตา ท่ามกลางลำแสงไฟที่สาดออกไปรอบทิศนั้น

ฝูงทโมนเหล่านั้นไม่ได้แสดงว่าจะจู่โจมเข้ามาหมายราวี
มนุษย์ในกระท่อมใดๆทั้งสิ้น แต่กระจายกำลังกันออกรับมือกับ

เจ้าสัตว์เลื้อยคลานประเภทมีปีก ที่โฉบเฉี่ยวร่อนอยู่ด้วยกิริยา
อันดูร้ายเกรี้ยวกราดเป็นโกลาหล พวกมันช่วยกันปายตะปบ
จับขยุ้มเทอโรแดกทีลอยด์ที่โฉบโกล้งลงมาด้วยอาการเหมือนคน
ไล่ตบยุง ฉีกขยี้บิ๊ชย่าแล้วขว้างปาลงกับพื้นอย่างไม่ครนามือ
ไม่ได้มีอาการสะดุ้งสะเทือนหรือหวาดกลัวใดๆทั้งสิ้น สังเกตดู
เจ้าสัตว์ปีกพันคมชนิดนั้นก็ไม่สนใจจะเล่นงานพวกมันนัก เพราะ
ความหนาที่บของเส้นขนยาวที่ปกคลุมอยู่ตลอดทั้งตัว ซึ่งไม่มี
โอกาสจะฝังเขี้ยวเข้าไปถึงผิวหนังได้เลย คงบินวนตอมอยู่เป็น
กลุ่มๆ แล้วก็แตกกระจายหนีเมื่อไอ้ทโมนอาละวาดขึ้นไขว่คว้า
หมายตะครุบ บางตัวอาจหิวหรือโกรธแค้นจัดในการบุกเข้ามา
อาละวาดแทรกแซงของฝูงทโมนไฟร จิกหัวลงฟุ้งชนติดขน
หนาฟูเหล่านั้น แต่แล้วก็ถูกตบปิดแผลกเหลวร่วงหลุดดับดินไป
บางตัวถูกจับติดในอุ้งมือหนา กระพือปีกดิ้นพื้ๆ แล้วก็ถูกเด็ด
ฉีกออกไปทีละชิ้น เหมือนเด็กชนๆจับผีเสื้อเด็ดปีกเล่น อีกทั้งก็
ครึกโครมไปหมดทั้งราวป่ายามวิกาล

พักเดียวเท่านั้นที่ไอ้ลิงดำลูกหลาน ‘นิลเพชร’ ยกพลเข้า
ตะลุมบอนทำสงครามต่อต้าน เทอโรแดกทีลอยด์ฝูงนั้นก็ล่าถอย
จากการบินเวียนล้อมรอบกระท่อมของมนุษย์ เห็นขึ้นสู่อากาศ
เบื้องสูงอย่างไม่อยากจะต่อแยะด้วย แล้วผละหนึ่หายกันไปหมด

ทั้งพวกฟองบางส่วนให้ติดกับหนามที่ด้านนอกของกระท่อม แล้วอีกส่วนหนึ่งที่ถูกเจ้าพวกวานรไล่ขยี้ให้ล่อนกลาดเกลื่อนอยู่กับพื้น ท่ามกลางความตะลึงงันของมนุษย์ทั้งสิบสองชีวิต

“หมายความว่ายังไงกันนี่ มาช่วยเรา โดยการไล่เจ้า เทอโรซอร์เหล่านั้นไปนั่นหรือ?”

ดาร์นร้องออกมาอย่างมีนัย

รพินทร์ ไพรวัลย์ สะบัดหน้าเร่ๆเพื่อปลุกประสาทอันชา ในขณะนี้ เรียกสำนักจริงกลับคืนมา เขาตกอยู่ในอาการเช่นเดียวกับนายจ้างทุกคน คือเต็มไปด้วยปัญหาที่ขบไม่ออก

“เจ้าสัตว์ปีกชนิดนั้นไม่มีความหมายอะไรหรอกครับ เพราะถึงอย่างไรเราอยู่ในที่มันก็ทำอะไรเราไม่ได้อยู่แล้ว ไอ้พวก ทโมนพวกนั้นต่างหากที่เป็นปัญหาหนักของเราในขณะนี้”

“แต่อาการของมันก็คล้ายๆจะช่วยให้เรานั้นแหละ”

ไชยยันต์เริ่มมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น

“ก็คงไม่เชิงนักหรอกครับ ไอ้พวกนี้มันจ้องเผ่าเราอยู่ก่อน แล้วพอสัตว์อื่นรุกร้าเข้ามามีอาการเหมือนจะมาแย่งเราไปจากมัน

มันก็ไล่ไป เข้าพวกเทอโรซอร์ทำอะไรมันไม่ได้ เพราะขนมันหนา และยาวมาก”

“นาย! พวกมันเข้ามาประชิดกระท่อมเราแล้ว!”

เสียงพวกพรานพื้นเมืองร้องบอกแซ่ขึ้นอย่างตกใจ

ดารินกับเชษฐาฉายไฟอีกครั้ง

ใบหน้าดำๆและเขี้ยวขาวโผล่สลับตออยู่ตามแนวโปร่งของ รั้วหนาม ด้อมๆมองๆ บางตัวยกมือขึ้นป้องหน้า พอกระทบแสง ไฟก็หดหัวกลับ บางตัวก็เอื้อมมือเข้ามาจับเทอโรซอร์ที่ติดกิ่ง หนาม ดิ้นสะบัดอยู่ ปลดเต็ดออกไปเหมือนเต็ดผลไม้ออกจากกิ่ง ยัดใส่ปากเคี้ยวหน้าตาเฉย นิ้วเนี้ยยัวเยี้ยไปหมด แต่ก็ไม่มีตัวไหน แสดงอาการว่าจะรื้อหรือพังกระท่อมพักอย่างที่กำลังเกรงกัน ทุกคน จ้องปืนระว่างเตรียมพร้อมใจอันเด่นไม่เป็นสำ แต่แล้วก็ยอมวาง ปืนลง เมื่อพรานใหญ่บอกมาว่า

“อย่าไปสนใจคอยระวังมันอยู่เลยครับ ถ้ามันจะพังกระท่อม มันก็พังเสียนานแล้ว นอนกันให้หลับสบายดีกว่า เก็บสมองไว้ แก้ไขปัญหาพรุ่งนี้ คอยระวังพิทักษ์ภัยให้เราแล้ว อะไรก็แผ้วพาน เข้ามาเป็นต้องเจอพวกมันก่อนแน่นอน”

เมื่อต่างสงบใจ ยึดมั่นอยู่ในขันติ ไม่สนใจใยดีอะไรอีกต่อ
สภาพอันน่ากริ่งเกรงหวาดเสียวที่แวดล้อมอยู่เบื้องนอกโดยรอบ
นอกจากนอนฟังมันอยู่เฉยๆ มิซามินานสิ่งที่พรานใหญ่บอกไว้ก็
ปรากฏเป็นความจริงอย่างเด่นชัด กระโจมที่ปักมิได้ถูกพวกมัน
รื้อทลาย หรือก่อวุ่นใดๆทั้งสิ้น แม้ว่าบัดนี้พวกมันจะรुक้าเข้ามา
บ้านเปี้ยนอนอยู่ใกล้ชิดแล้วก็ตาม

ไม่มีใครบอกได้ว่าตนมอยหลับไปอีกตั้งแต่เมื่อไหร่ โดย
ปล่อยค่อนของราตรีอันน่าพิศวงนั้น ให้ผ่านพ้นไปอย่างสงบ
จนกระทั่งแสงกล้าของตะวันยามสายสว่างโรยสาดตลอดผนังโปร่ง
ของกระโจมที่ปักเข้ามาพร้อมกับอากาศที่ระอุอ้าว

เจ้าพวกลิงดำเหล่านั้นยังไม่ไปไหน คงเพ่นพ่านแวดล้อม
อยู่รอบที่ปักเต็มไปหมด ในแสงสว่างของวันใหม่เช่นนี้ยืนยันได้ว่า
เหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืนหาได้เกิดจากความฝันหรือมายา
หลอกลวงอำพรางใดๆทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าเช้านี้พวกมันพากัน
ถอยห่างออกไปเล็กน้อย ปล่อยเนื้อที่โล่งรอบกระโจมด้านหน้า

ให้ว่างเปล่า โดยพากันไปชุมนุมยึดครองอยู่ในระดับแนวกองไฟ
ที่ก่อไว้เมื่อคืน

ซึ่งบัดนี้ทุกกองเหลือแต่พื้นดำเหมือนจะเปิดโอกาสให้
มนุษย์สุมหลบภัยกันอยู่ในกระท่อมตลอดทั้งคืน ได้มีโอกาส
ออกมาสดลมหายใจสดเส้นยึดสายนอกกระท่อม

จากการลอบสังเกตออกไปดูในขณะนี้ ยกเว้นแต่ขนาด
อันใหญ่โตและขนอันดำสนิทเหมือนพวกค้างคาวแล้ว ทุกสิ่ง
ทุกอย่างในธรรมชาตินิสัยของมันก็คือลิงเร่ร่อนนี่เอง บ้างนั่ง
บ้างเดิน และบ้างก็ปีนป่ายอยู่ตามกิ่งไม้ แกะโน่น หยิบนี่ ไม่มี
การอยู่สุขตลอดเวลา บางทีก็ทำหน้าเริดเข้าหลอกหลอนกันเอง
รวมไปถึงการไล่กัดกัดเหวี่ยงเหมือนจะประลองกำลังหยอกเย้า
กันดูเอิกเกริกเกรียวกราวไปหมดทั้งป่า

จำนวนของพวกมันเหล่านั้น คำนวณคร่าวๆโดยสายตา
ของรพินทร์ ไพรวลัย ไม่ต่ำกว่าร้อยตัวขึ้นไป ขนาดเล็กที่สุด
เมื่อยืนขึ้นสองขาแล้ว ก็ไม่สูงไม่ต่ำกว่า 5 ฟุต

สายตาทุกคู่บัดนี้เปลี่ยนนิ่งมาจับอยู่ที่พรานใหญ่เป็น
ตาเดียว เหมือนจะขอการตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้ายว่าจะดำเนินการ
อย่างไร

“เมื่อคืนนี้ หลับสบายกันดีทุกคนหรือเปล่าครับ”

เขากลับชวนพูดไปอีกอย่างหนึ่งเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น
เลย

“ก็หลับอยู่หรอก แต่ไม่สบายนัก...ว่าแต่เนี่ยนะ นายพราน
คุณไม่คิดที่จะพูดอะไรให้มันเข้าท่ากว่านี้บ้างหรือ หรือคุณเห็นว่า
ไอ้ทโมนเหล่านี้ไม่มีความหมายอะไรสำหรับเรามากไปกว่าฝูงลิง
หน้าศาลพระกาฬที่ลพบุรี?”

ดารินย้อนถาม

“ก็ถ้าเราคิดเสียว่า พวกมันก็เหมือนกับลิงที่หน้าศาล
พระกาฬลพบุรี เราก็สบายใจได้ไม่ใช่หรือครับ”

“ลิงหน้าศาลพระกาฬเมืองลพบุรีเป็นยังไง นายหญิง?”

บุญคำถามหน้าตื่น เพราะไม่เคยทราบมาก่อน ดาริน
กำลังกลุ้มใจจึงเฉยเสีย ไม่อยากพูดอะไรอีก แต่ไชยยันต์บอกให้ว่า

“สิงหน้าศาลพระกาฬที่นายหญิงว่า เป็นลิงป่าที่เข้ามาอาศัยอยู่ในศาลเจ้าพ่อตักศิลาที่ใจกลางเมืองลพบุรีมานานแล้ว ถือเป็นลูกศิษย์ของเจ้าพ่อ คนไม่ทำอะไรมันก็ไม่ทำอะไรคน เพียงแต่ใครผ่านไปผ่านมา มันก็ขอของกินเท่านั้น”

“เป็นนั่นได้ก็ตีสี นายทหาร”

ตาเฒ่าพูดค่อยๆ

“แต่ว่าบุญคำมันจะไม่ไช่เสียมากกว่า แล้วเราก็ไม่มีอะไรจะให้มันกินเสียด้วย นอกจากเนื้อหนังของพวกเราเอง”

“ผมไม่แน่ใจอะไรบางอย่างแล้ว รพินทร์ ถ้ามันคิดจะทำอันตรายเรา มันก็คงไม่เฝ้าล้อมอยู่เฉยๆแบบนี้จนกระทั่งรุ่งเช้า เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหมดไปประจันกับมันซึ่งๆหน้าดีกว่า เป็นอะไรก็ให้มันรู้ไป เราไม่ได้กินอาหารกันมาตั้งแต่เย็นวานนี้แล้ว และขณะนี้กำลังขาดน้ำอีกด้วย”

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินใจ

“ขอเวลาให้ผมสังเกตท่าที่มันอีกสักครู่เถิดครับ ก่อนที่จะให้พวกเราทั้งหมดออกไป”

จอมพรานบอกแล้วสั่งให้แกช่ายคลายเชือกซึ่งมัดผูกประตูกระท่อมออก ตนเองคลานลอดปากทางนั้นออกไปตามลำพังคนเดียวก่อน นั้งชันเขาสั่งเกตดูพวกมันที่แวดล้อมเต็มราวป่าเงียบๆริมปากทางเข้า เชษฐาคลานออกมาหนึ่งใกล้ๆเขาด้วย โดยสั่งให้ทุกคนรวมกันอยู่ในกระท่อมตามเดิมก่อน

เจ้าทหารพระรามทั้งหลายพอเห็นประตูกระท่อมเคลื่อนไหวเปิดออก และมีมนุษย์สองคนโผล่ออกมานั่งดูมันอยู่ภายนอกก็ส่งเสียงร้องบอกกันครอกครากกลับไปทั้งป่า ทำอาการคุกคามหลอกหลอนตามสันดานลิง แต่ก็ไม่รู้กล้าเข้ามาใกล้ บางตัวขึ้นไปขย่มกิ่งไม้ครืนโครมสนั่นหวั่นไหวไปหมด รพินทร์กับเชษฐาสอดสายตาศึกษาสำรวจไปยังพวกมันแต่ละตัวเหล่านั้นอย่างใคร่ครวญพิณิจหนัก

“มันเอาของของเราไปซ่อนเสียที่ไหนนะ?”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ก็คงที่ใดที่หนึ่ง ไม่ไกลจากที่นี่สักเท่าไรหรอกครับ เราก็ต้องหาอุบายเอากลับคืนมาให้ได้โดยสันติวิธีที่สุด”

“ผมว่ามันคงต้องการอะไรสักอย่างหนึ่งจากพวกเรา
แน่นอน”

“ครับ แต่ผมก็ยังนึกไม่ออกว่ามันต้องการอะไร”

ทั้งสองปรึกษากันหาวิธีกันเบาๆ

“จำได้ไหม ไอ้ตัวไหนที่มันหิวป็นของเราเข้ามาให้เห็น
เมื่อคืนนี้แล้วแย่งกับคุณนะ”

“ผมกำลังมองหาอยู่ครับ รู้สึกเจ้าพวกตัวเชื่องๆลักษณะ
จำฝูงที่บุกเข้ามาเดินอยู่ใกล้ๆตัวผมเมื่อคืนนี้จะหายหน้ากัน
ไปหมด เหลือแต่พวกลูกฝูงไพร่พลของมันเท่านั้น พวกลูกฝูง
เหล่านี้ดูเหมือนจะต้องคอยฟังบงการจากหัวหน้าของมัน และ
ทำงานอย่างมีระเบียบพอสมควรทีเดียว สังเกตไหมครับ พอไม่มี
ไอ้ตัวใหญ่ๆ หัวหน้าของมันบุกรุกเข้ามาใกล้ พวกมันก็ยังไม่บุก
เข้ามาเหมือนกัน คงเว้นระยะล้อมห่างอยู่เพียงแค่นี้ ผมกำลัง
มองดูเจ้าพวกจำฝูงตัวโตๆที่หายหัวไปหมดเหล่านั้น เพราะ
พฤติการณ์เคลื่อนไหวของมันอ่านได้ง่ายกว่าเจ้าพวกลูกฝูง
ทั้งหลาย”

ภายในกระท่อม ตารินลงนอนคว่ำหน้าพึ่งพาบอยู่กับพื้น หันหน้าออกไปจับมองดูพี่ชายกับพรานใหญ่ซึ่งนั่งนิ่ง พุดอะไร ชุบชิบไม่ห่างออกไปนัก หล่อนอยากจะตามออกไปด้วย แต่ไม่กล้าขัดคำสั่งของพี่ชาย ส่วนมาเรียเลี้ยงไปนั่งคุกเข่าอยู่อีก ด้านหนึ่ง ใช้ล่ำปลายกล้อง .375 แหวกเขียนังหนามให้เป็น ช่องห่างออกไปอีก เพื่อการลอบมองออกไปยังด้านนอกให้เห็นชัด ยิ่งขึ้น ไชยยันต์คลานเข้ามาร่วมสังเวยอยู่ด้วย แหม่มสาวถอนใจ เอือกพร้อมกับส่ายหน้าช้า ๆ อย่างอึดอัดในใจ

“แดมน้มีท”

หล่อนผรุสวาทแผ่วเบา

“ไม่รู้มันจะเอาอย่างไรกับเราแน่ ปิดล้อมอยู่นี่เอง”

“จริง ๆ นะ ไชยยันต์ ถ้ามันยื่นข้อเสนอว่าต้องการผู้หญิง สักคนหนึ่งละก็ ฉันยินดีที่จะเสียสละเอง ขอให้พวกเราทุกคน ปลอดภัย ได้ของคืน และออกเดินทางต่อไปได้ตามที่ตั้งเจตนาไว้ เท่านั้น”

ไชยยันต์ทำตาพอง จ้องหน้ามาเรีย

“พูดเป็นเล่นไปน่า เมย์ ขนาดของมันใหญ่กว่าคนมากนัก
เร็วแรงร้ายกาจ ไปเอาความคิดบ้าๆมาจากไหนนะ”

มาเรียหัวเราะแค้นๆ ไม่กล่าวอะไรอีก แต่ทดลองยกไโร
เฟิลขึ้นประทับ จ้องศูนย์ไปที่กลางอกของเจ้าตัวหนึ่งอย่างมัน
เขี้ยวเดือดดาล นี่ก็ไม่ออกเหมือนกันว่า ถ้ากล่อนล้นไกตูมขึ้น
และไอตัวนั้นคว่ำลงอะไรจะเกิดขึ้นในอันดับต่อมา ไชยยันต์
ชักปอดในท่าที่ของหล่อน รีบจับข้อมือไว้มัน

“อย่าบ้านะ เมย์ ถ้าไอ้พวกทโมนพวกนั้นไม่เล่นงาน
พวกเราตายหมด ก็มีสเตอร์ฮันเตอร์ของคุณนั่นแหละที่จะเอา
คุณตาย ค่าที่ขัดคำสั่งเขา ผมเองอยากจะทำมันตั้งแต่มือคืบ
แล้ว ยังไม่กล้าเลย ชีวิตของเราทุกคนฝากไว้ที่เขาคนเดียว เรา
ก็ต้องเชื่อฟังเขา”

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นานต่อมานั่นเอง สิ่งแปลกๆก็อุบัติขึ้น
อีกครั้ง

เจ้าตัวใหญ่ที่สุด ซึ่งเป็นตัวแย่งปืนกับรพินทร์เมื่อคืนนี้
เดินสองขา เดินสายอาดๆผ่านฝูงชนอันหนาแน่นของพวกมัน

ออกมาจากราวป่าด้านใต้ จนกระทั่งล่องล้าเข้ามาปรากฏกาย
เด่นทะมึนอยู่กลางลานโล่ง ห่างจากพรานใหญ่และเชษฐาผู้หนึ่ง
จ้องมองอยู่ในขณะนี้เพียง 15 วา ด้านหลังของมันมีบริวารตัว
ไล่เลี่ยกันอีกหลายตัวตามเข้ามาเป็นพรวน

ไอ้ทหารพระรามพันธุ์ ‘นิล’ กลุ่มที่เข้ามาใหม่เหล่านี้ลาก
ซากสัตว์มีเขาชนิดหนึ่งเข้ามาด้วย พอมาถึงกลางลานโล่ง ก็เหวี่ยง
พลักทิ้งลงตรงหน้าของรพินทร์กับเชษฐาผู้ตะลึงมองอยู่ แล้ว
ถอยเข้าไปปะปนรวมอยู่ในกลุ่มของพวกมันส่วนใหญ่ ทิ้งให้ตัว
จำฝูงขนาดใหญ่ที่สุด ซึ่งเดินนำหน้ามาแต่แรก ยืนขย่มตัวเนิบ ๆ
อยู่ข้าง ๆ ซากของสัตว์ชนิดนั้นโดดเด่นอยู่ตัวเดียว

ซากสัตว์ชนิดนั้น เห็ดขัดว่า เป็นสมันรุ่มหนุ่มตัวหนึ่ง!

เชษฐาอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ เบิกตาโพล่ง
แทบจะเชื่อสายตาเสียมิได้ คนอื่นๆ ที่ชุมนุมอยู่ในกระท่อมขณะนี้
ก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดอ้าปากค้าง
ส่วนดารินเอื้อมมือไปบีบไหล่แกชายผู้หนึ่งอยู่ใกล้อย่างลึ้มตัว

“หมายความว่าอย่างไรกันนี้ แกชาย จันไม่เข้าใจเลย...”

หล่อนพูดแทบจะไม่มีเสียง

“มันเอาเนื้อมาให้เรานายหญิง อย่างน้อยที่สุดมันก็ยังไม่ต้องการให้เราตายเสียก่อนในขณะนี้”

“เป็นไปได้!”

“ก็เป็นไปแล้ว อย่างที่เห็นอยู่นี้ ผู้กองตัดสินใจถูกต้องที่ไม่ให้พวกเรากินไต่ยงมันขึ้น”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นจับปลายคาง หรีดจ้องพินิจไปยังไอ้จำฝูงตัวนั้นอยู่อดใจ มันทำคุ่มตัวเอามือข้างหน้าทั้งสองแตะติดพื้นเร็ดหน้าเร็ดตามาทางเขากับเซษฐา เหมือนกับจะบอกให้รู้ว่าเอา ‘อาหาร’ มาให้แล้ว จากนั้นก็เดินสี่ตีนถอยออกไปนั่งคุ่มเชิงอยู่ทางหนึ่งไม่ห่างนัก

“ถ้าเราไม่ได้ฝัน หรือว่าตาผาดไปในขณะนี้ ผมรู้สึกว่สถานการณ์ของพวกเราทุกคนน่าจะดีขึ้นแล้ว หรือยังไรพินทร์”

เซษฐากระซิบ

“ผมก็รู้สึกเช่นนั้นแหละครับ เท่าที่เห็นชัดอยู่นี้”

“เอายังไง?”

“ขั้นแรกที่สุดก็คือ จัดการกับกระเพาะของเราเสียก่อน บอกให้พวกเราทุกคนออกจากกระท่อมได้แล้วครับ อย่าให้ใครทำอะไรผิดปกติขึ้นทั้งสิ้น ออกมาอย่างธรรมดาที่สุด”

เซซฐามุดศีระเข้าไปในกระท่อม สัมกับพรรคพวกทุกคน ที่รอฟังข่าวอยู่ ด้วยความรู้สึกอันผันแปรไปอีกอย่างหนึ่ง ในขณะที่ รพินทร์ลุกขึ้น เดินช้าๆ ตรงเข้าไปที่ซากของสมันหนุ่มตัวนั้น

มันเป็นซากที่เพิ่งตายใหม่ๆ ขนาดตัวยังอุ่นอยู่ ไม่มี บาดแผลอันใด นอกจากคอหัก ซึ่งแน่ละ เกิดจากพลกำลัง มหาศาลของไอ้ทโมนพวกนั้นนั่นเอง

เบื้องหลังทั้งหมดที่อดู้กันอยู่ในกระท่อมที่พัลลภภัย ตั้งแต่เมื่อคืน ค่อยๆ ทอยออกมามีเบื้องนอกจนครบคน ด้วย สีหน้าแปลกๆ ยากที่จะบรรยายได้ เซซฐา ไชยยันต์ ดาริน แงชาย และมาเรีย ถือไรเฟิลประจำมือพร้อม แต่ไม่อยู่ในท่าที่ว่าจะจ้อง ระวังเตรียมยิง ส่วนไรเฟิลของรพินทร์ซึ่งทิ้งอยู่ในกระท่อมตอนที่เขาไถ่ปล่อยออกมาเป็นครั้งแรกนั้น บุญคำถือติดมือออกมาด้วย

ทุกคนเหล่านั้นรวมกลุ่มออกกันอยู่ตรงหน้ากระท่อม สังเกต ท่าที่ไปยังเจ้าพวกทโมนไพรอย่างหวาดระแวง ไม่สู้จะไว้วางใจ

ได้สนิทนัก พอเห็นว่าพวกมันทั้งหลายคงอยู่กันด้วยอาการเป็นปกติเหมือนเดิม ไม่มีอะไรผิดปกติผิดปกติแปลกไปก็เบาใจขึ้น ต่างเหยียดแข้งขาบิดตัวด้วยความเมื่อยขบ แล้วพากันเดินมามุงอยู่ที่รพินทร์ ผู้ขณะนี้ยืนพิจารณาอยู่ที่ซากสมันตัวนั้น

“งงจริง ๆ วะ ดูท่ามันก็เหมือนจะผูกมิตรกับเรานั้นแหละ”

ไชยยันต์พึมพำ ขมวดคิ้ว่น

“อืมท้องถิ่นเสียก่อนเถอะครับ แล้วบางที่เราอาจหายงกันได้ มันรู้ใจอยู่ว่าพวกเราทุกคนขาดอาหารและกำลังหัว”

รพินทร์พูดปนหัวเราะเบาๆ แล้วหันไปสั่งงานกับคนของเขาทันที พวกหนึ่งช่วยกันจัดการถลกหนัง อีกพวกหนึ่งหาฟืนจากกองฟืนเก่าที่ดับเมื่อคืนมาก่อไฟขึ้นทันที พรานใหญ่กำชับสั่งคนของเขาทุกคนให้เคลื่อนไหวทำงานกันอย่างธรรมดาที่สุด โดยไม่ต้องหันไปสนใจกับเจ้าพวกทโมนไพรที่แวดล้อมกลาดเกลื่อนตัวอยู่เหล่านั้น ไม่ว่ามันจะทำท่าหลอกหลอนเช่นไร

“มันไม่ขบหัวบุญคำแนะนาย”

ตาเฒ่าพูดเสียงอ่อย ขณะที่ชำเลียงไปยังจำผุ่ซึ่งนั่งเอา
มือเกาหลังควากๆเอียงหน้ามองแกอยู่ตอนที่เข้าไปชนพื้น

“เออ! ถ้าขบเมื่อไหร่ก็รู้เองแหละ”

รพินทร์ร้องบอกไป ทำเอาตาพรานเฒ่าสมุนขวาของเขา
ทำหน้าพิกล

เซษฐา ดาริน และไชยยันต์ยังยืนรวมกลุ่มกันอยู่ใกลาง
ลาน ในขณะที่รพินทร์ยืนห่างอยู่อีกมุมหนึ่ง ทำหน้าที่คอยจับ
สังเกตปฏิกิริยาการเคลื่อนไหวของผุ่ทโมนเหล่านั้น ระหว่างที่
คนของเขาลงมือทำงานอย่างชนิดแข่งกับเวลา

ทุกคนกำลังหิวจัดและต้องการอาหารอย่างยิ่ง

มาเรียยืนเด่นดัดกายอย่างเมื่อขบอยู่อีกทาง ร่างอวบ
อัดแข็งแรงและกอปรไปด้วยส่วนนูนส่วนเว้าแห่งเจ้าแม่ประโลม
โลกย์ของหล่อน ปรากฏอยู่ในแสงอร่ามเรืองของตะวันเช้า จาก
พฤติการณ์ที่เห็นกับตา บัดนี้หล่อนไม่มีความหวั่นเกรงใดๆต่อ
กองทัพลิงดำเหล่านั้นอีกแล้ว เพราะเชื่อแน่ว่าจะอย่างไรเสียมัน

ก็ไม่ทำอันตรายแน่นอน จึงออกเดินเตร่สังเกตทางหนีที่โล่งรอบๆ บริเวณตามนิสัย แล้วเดินมาหยุดยืนเท้าเอวดูบุญคำกับเจ้าต๋องสูของหล่อนกำลังช่วยกันก่อไฟอยู่ โดยไม่รู้รู้สึกตัวว่า บัดนี้ไอ้ตัวจำฝูงซึ่งเป็นตัวเดียวที่เข้ามาข่มขู่มาากลางลาน ทำทีประหนึ่งว่าจะเป็นคนหนึ่งในคณะของฝ่ายมนุษย์ กำลังทำปากยื่น จ้องเขม็งมายังหล่อนด้วยความสนใจยิ่ง

“นายแหม่ม!...”

เสียงตาเฒ่ากระซิบขึ้นเบาๆ

“บุญคำว่า นายแหม่มอย่ามายุ่งอยู่ตรงนี้เลย ไปนั่งรวมกลุ่มอยู่กับนายใหญ่ดีกว่า อย่าเดินไปเดินมา”

“ทำไม?” มาเรียสงสัย

บุญคำกลืนน้ำลายลงคอผิดๆ แล้วบ้วนปากไปทางเจ้าทโมนไพร

“ดูนั่น! ไอ้ลิงเวรนั่นกำลังจ้องนายแหม่มตาเป็นมันทีเดียว สงสัยว่ามันจะรู้แล้วว่านายแหม่มเป็นผู้หญิงสวย เกิดอะไรขึ้นล่ะ

ก็ ไอ้คำ ไอ้สำงป่า หรือต่อให้พรานใหญ่ก็ช่วยนายแหล่มไม่ได้
ที่เดียวนา”

มาเรียหันขวับไปทันที แล้วก็เห็นเข้ากับปฏิกิริยาอัน
ผิดปกติของเจ้าทโมนนั้นจริงๆ

มันจ้องดูหล่อนเขม็ง ทำโยกตัวส่ายอยู่ไปมา มีหน้าซ้ำ
ยังเสือกเอามือขึ้นป้องหน้า ขยับปากอยู่ยิบ ๆ สัญชาติญาณ
แห่งการระแวงภัยทำให้หล่อนชักใจไม่ตืออยู่เหมือนกัน แต่ฝืนยิ้ม

“มันไม่ทำอะไรหรอก บุญคำ ถ้าทำมันก็ทำเสียนานแล้ว
ฉันไม่กลัวมันหรอก”

“ไวใจมันไม่ได้นา นายแหล่ม รีบไปรวมกลุ่มกับนายใหญ่
เสียเถอะ นั้งเฉยๆอย่างนายหญิง บางทีมันจะเลิกสนใจเสีย”

“มันจะทำอะไรฉัน ก็ให้มันรู้ไป”

แหล่มสาวแข็งใจบอก แต่ตาไม่วายจับนั่งอยู่ที่ไอ้ตัวนั้น

บุญคำจู้ปากเบาๆแล้วบ่นออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“บอกไม่เชื่อ อยากเป็นเมียลิงก็ตามใจ”

ไม่ทันจะขาดเสียงของบุญคำ เจ้านิลเพชรก็ลุกขึ้นยืน
จังก้าทันที โดยไม่เปลี่ยนสายตาไปจากร่างตระหง่าน เต็มไปด้วย
เนื้อหนังมังสาของมาเรีย ฮอฟมัน ขยับเดินโคลงตัวเข้ามา
แหม่มสาวใจหายวาบเดินถอยหลังผละห่างออกจากกลุ่มของ
บุญคำ จะเลี้ยวกลับไปยังกลุ่มของเซษฐา ดาริน และไชยยันต์
ซึ่งบัดนี้ทั้งสงบรวมกันอยู่ที่xonไม้ แต่แล้ว ทันทีนั้นเอง เมื่อ
เห็นหล่อนเดินผละเหิน มันก็ตามปรีเข้ามาโดยเร็วพุ่งเข้าสกัด
ขวางหน้าไว้ พร้อมกางแขนทั้งสองออก ทำกิริยาเหมือนจะโอบ
ต้อนไหล่จับตัว มาเรียร้องออกมาสุดเสียงอย่างตกใจ ถอยหลัง
กรูดยกปากกระบอกไรเฟิลจ้องอกของมันไว้

“อย่าเข้ามานะ ไป!!”

หล่อนตะโกนเอ็ดหน้าซีด

ทุกคนหันขวับไปเห็นภาพนั้นด้วยความตกใจตะลึง

“เมย์ อย่ายิง!!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ร้อง แผ่นรวดเดียวเข้ามาถึงไอท์โมนไพร
กับแหม่มสาว ผู้กำลังประจันหน้ากันอยู่อย่างน่าหวาดเสียวนั้น

กระซอกแขนมาเรียให้หลบไปอยู่เบื้องหลังของเขา ตนเองก้าว
ออกไปสกัดขวางอยู่เบื้องหน้า จ้องตาเขม็ง

ในขณะที่เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และนางชายพรวดขึ้นยืน
พร้อมกันหมดอย่างระวังเตรียมพร้อม สำหรับเหตุการณ์ที่
หลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งอาจเกิดขึ้นในภาวะเช่นนี้

เจ้าลิงใหญ่หยุดชะงัก เมื่อมนุษย์หน้าเหลี่ยมสายตาก้าว
มายืนขวางกั้นเหยื่ออันน่าสนใจของมันไว้ มันเร็ดหน้ามองเขา
เหมือนจะถามว่า มันเรื่องอะไรที่เอ็งบังอาจมาเสือกขัดขวางข้าไว้
แล้วยืนหน้าแยกเขี้ยวขวากไล่จันห่างเพียงศอกเดียว แต่มนุษย์
คนนั้นไม่หลบไม่ถอย อีกทั้งไม่แสดงอาการว่าจะครั่นคร้ามขาม
เกรงมันด้วย นอกจากจ้องเขม็งอยู่เช่นนั้น ท่ามกลางความใจ
หายใจคว่ำของพรรคพวกทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ในขณะนี้

ขณะจิตต่อมา มันจึงค่อยๆ เลี้ยงถอยไปนั่งเฝ้าอยู่ที่เดิม
พรวนใหญ่ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก พุดลอดไผ่พันโดยไม่
เหลียวหลังบอกกับมาเรียว่า

“ถอยเข้าไปอยู่กับพวกคุณชายเตี้ยวันนี้ แล้วก็นั่งรวมกลุ่ม
อยู่ที่นั่น อย่าออกมาเดินเฟ้นฟ่านอีก ถ้าไม่อย่ากล่าปาก”

มาเรียเนื้อตัวสั่นเทาไปหมด จะเข้มแข็งห้าวหาญสักปานใดก็ตาม บัดนี้หล่อนก็ขวัญหนีดีฝ่อแทบจะทำอะไรไม่ถูก เมื่อเผชิญหน้ากับไอ้ทโมนจำฝูงในระยะใกล้ขีดขณะที่มันทำท่าไล่ต้อน รีบถอยหลังเข้าไปในกลุ่มของเซษฐาโดยเร็ว พอถึงก็กอดดารินไว้นแน่น ทำตาเหลือกเหล็งมองขึ้นไปบนท้องฟ้า

“โอ! พระเจ้า เกือบไปแล้ว...”

“ทำไมนะ เมย์ เกิดอะไรขึ้น มันถึงไล่เธอ?”

ดารินถามกระหืดกระหอบ

“ฉันก็ไมรู้เหมือนกัน”

เพื่อนสาวต่างผิวบอกลอยอย่างยากเย็น

“ฉันกำลังยืนดูพวกนั้นก่อไฟอยู่ดีๆ เห็นมันจ้องฉันเขม็งทีเดียว ทำท่าพิกล พอฉันจะเดินกลับมาก็ที่นี่ มันก็ปราดเข้ามาทำท่าเหมือนกับจะตะครุบตัว โอ๊ย! ใจหายหมด”

เซษฐาแม้ริมฝีปากแน่น ขณะที่จ้องไปยังลิงเวรตัวนั้นอย่างใคร่ครวญ

“เอ ทำจะไม่ได้การเสียแล้ว รู้สึกว่ามันจะแยกออกว่า
ในระหว่างพวกเรานั้น ใครเป็นผู้ชาย ใครเป็นผู้หญิง แล้วรู้สึกว่าจะ
สนใจผู้หญิงเป็นพิเศษเสียด้วย จากท่าทางที่มันไล่ต้อนเมย์
เมื่อกี้”

ดารินลืมหูลืมตาโต ร้องออกมา

“ตายละคะ พี่ใหญ่...ทำยังไงดีละ ถ้าเป็นอย่างนั้น”

แล้วหล่อนก็ห่อตัว ขนลุกขนชันขึ้นมา

“ก็ต้องระวังกันหน่อยละ น้อยกับเมย์ อย่าพยายามออกไป
เดินเกะกะให้เป็นเป้าสนใจของมันเป็นอันขาด รูปการณ์อื่นๆ
ทั่วไปทำท่าจะดีขึ้นแล้วระหว่างเรากับพวกมัน อย่าให้มันกลับ
ตาลปัตรไปเสีย เพราะบังเอิญพวกเรามีผู้หญิงอยู่ด้วยสองคน”

“ฉิบหายละสิ เจอะเอาไอ้ลิงที่เด็ดเข้าให้แล้ว”

ไชยยันต์ครางออกมา แล้วกันไปมองดูหน้าอันซีดเผือด
ของแม่สาวผมทอง

“แต่ให้ตายเถอะ เมย์ เสน่ห์แห่งเพศของคุณมันไม่ได้มี
อิทธิพลอยู่เพียงมนุษย์ผู้ชายด้วยกันเท่านั้น ขนาดลิงตัวผู้ยัง

วุ่นวายไปหมด พับผ่า! ประเดี๋ยวก็ได้กลายเป็นราชินีนครลิง
ไปเสียเท่านั้น!”

มาเรีย ฮอฟมัน นิ่งเงียบกริบ หน้าซีดเผือดอยู่เช่นนั้น
จะแก่นแก้วหัวหาญสักเพียงใดก็ตาม บัดนี้เหตุการณ์เท่าที่
ปรากฏให้เห็นกับตนเอง ทำเอาอกสั่นขวัญหายเหลือที่จะกล่าว
ไอลิงเจ้ากรรมตัวนั้นส่ออาการพิกลเสียแล้ว...

พระเจ้าทรงโปรดเถอะ...

ถ้าหากมันเกิดมีสัญชาตญาณแห่งสัตว์เพศผู้กับหล่อน
จริงๆเหมือนอย่างที่เคยพูดทำนายพล่อยๆไว้กับไชยยันต์ หล่อน
มีย่าแยะหรือ?

คิดแล้วแหม่มสาวก็บังเกิดอาการหวาดสยองจับชั่วคราว
จนต้องหลับตาลง

ดาร์ริน วราฤทธิ์ เป็นอีกคนหนึ่ง ในขณะที่ความรู้สึก
อันสะบัดร้อนสะบัดหนาวไม่ผิดอะไรกับมาเรีย เพราะนอกจาก
เพื่อนสาวต่างผิวแล้ว ก็ยังมีหล่อนอยู่อีกคนหนึ่งที่เป็นผู้หญิง
ของคณะ

ขณะนั้นเอง พรานใหญ่ก็เดินเลี้ยวเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้า
อันหนักใจ แต่ผืนยิ้มให้กับคณะนายจ้างของเขา

“ไม่มีอะไร มันล้อเล่นนะครับ”

เขาบอกเบาๆ

“ล้อเล่นหรือเมื่อตะกี๋ ฉันเห็นกับตาว่ามันทำท่าเหมือนจะ
ไล่ปล้ำเมียฉันแหละ”

ดาร์วินพูดเสียงเครือ

“สันดานลิงทั่วๆ ไปมันก็อย่างนั้นแหละครับ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งตัวผู้ ถ้าเห็นผู้หญิงก็มักจะหลอกล่อ ทำหยาบโลนเข้าไป
เสมอ แต่อาการเมื่อครูนี้นั้นแค่หยอกเล่นเท่านั้น ถ้ามันจะเล่น
งานจริงๆ ป่านนี้ผมก็ถูกมันพัดตายแล้ว ที่ไปขวางหน้าटकมันไว้”

“คุณอาจมีอำนาจประหลาดอยู่ในตัว เกี่ยวกับสัตว์ทุกชนิด
ก็ได้ที่ทำให้มันเกรง พอเห็นขวางหน้าไว้ มันก็เลยถอยออกไป
แต่ฉันว่า ถ้าไม่มีคุณเมื่อตะกี๋ เป็นได้ยุ่งกันใหญ่ละ ไม่ได้ล้อเล่น
แน่ๆ เมื่อตะกี๋อาการของมันที่สนใจต่อเมียมันประหลาดพิกลอยู่
เหมือนไอ้โจรหาร้อยไล่ปล้ำผู้หญิง”

นักมานุษยวิทยาสาวไม่ยอมผ่านข้อกังวลใจชนิดใหม่ที่
เกิดขึ้นไปง่าย ๆ รพินทร์คงหัวเราะพลอบใจอยู่เช่นนั้น ซ้ำเลื่องไป
ทางมาเรียผู้ชื่อนี้หนึ่งเอามือประสานอกไว้ ท่าทางอกสั่นขวัญเต้น
ยังไม่หาย

“เชื่อผมเถอะ เฉย ๆ ดีกว่าครับ ถึงอย่างไรพวกเราก็ยัง
อยู่กันครบ อาวุธก็มีติดมืออยู่ คงไม่มีใครยอมให้อัฒโมณพวกนั้น
แต่ต้องคุณหญิงหรือเมย์หรือก ผิดนักเราก็คงต้องสูญตายทั้งหมด
แต่ผมไม่เชื่อว่ามันจะเกิดเรื่องร้ายแรงถึงเพียงนั้น ในเมื่ออะไร
ต่ออะไรก็ดีขึ้นจนถึงแค่นี้แล้ว”

“ไม่รู้ละ คุณจะมาโทษฉันไม่ได้นะ บอกเสียก่อนถ้าไอ้ตัวใด
ตัวหนึ่งแต่ต้องฉันเมื่อไร ฉันยังเมื่อนั้น เป็นอะไรเป็นกัน”

จอมพรานไม่ตอบเช่นไร แต่หันไปมองดูเจ้าจำฝูงตัวนั้น
บัดนี้มันยังคงนั่งเกาะโนนเกาะนี้ หยุกหยิกตามประสาสิงอยู่ที่เดิม
ของมัน ดูจะไม่สนใจกับอะไรอีก เหมือนลิงเลี้ยงเชื่องๆที่ถูกปล่อย
มาให้ปะปนอยู่กับกลุ่มมนุษย์ที่มันคุ้นเคย

หรือมิฉะนั้นมันก็อาจถือเสมือนว่า มนุษย์ทั้งสองชีวิต
ขณะนี้ เป็นสัตว์พันธุ์เดียวกับมัน ไม่แสดงอาการหวาดหวั่นหรือ
กริ่งเกรงใดๆ ด้วยว่า มนุษย์จะบังอาจเป็นภัยต่อมันอย่างไรได้

พวกพรานพื้นเมืองก่อไฟลุกขึ้นโชติ ฤกษ์หนึ่ง แล่นือ
สมันออกมาเป็นชั้นบางๆ สำหรับที่จะเป็นอาหารเฉพาะชั่วมือ
ตลอดเวลาแห่งการเคลื่อนไหวของฝ่ายมนุษย์ พวกมันทั้งหมด
ซึ่งมีจำนวนมากมายเหล่านั้น อยู่กันในการสงบ แม้จะไม่เป็น
ระเบียบเรียบร้อยนัก ดูราวกับว่าจะมีเจตนาโดยตรงที่จะให้เวลา
สำหรับการกินอาหาร อันเป็นสิ่งต้องการอันดับแรกของทุกคน
ยามนี้

ระหว่างรอเนื้ออย่างไฟ ทั้งหมดเข้ามารวมกลุ่มกันอีกครั้ง
ตรงบริเวณใจกลางลาน เซษฐาโบกมือเป็นสัญญาณเรียกให้
รพินทร์เข้ามานั่งใกล้ๆ

“ผมรู้สึกว่ ที่แกซายบอกเราไว้ น่าจะมีเค้าความจริง
เสียแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“ไอ้พวกนี้ไม่น่าจะเป็นลิงธรรมดาทั่วไปที่เราเคยรู้จัก แต่มันน่าจะเป็นมนุษย์วานร หรือสัตว์ประเภทอันตรายของมนุษยชาติเสียมากกว่า สังเกตดูจากความฉลาดของมัน มันสมองหรือระดับความนึกคิด เหนือกว่าดิรัจฉานทั่วไปมาก จากพฤติกรรมต่างๆที่เราเห็นอยู่นี้ ผมมาแน่ใจเอาตอนที่มันหาอาหารมาให้เรานี้แหละ มันแสดงออกให้เห็นในรูปความคิด แผนการ และเจตนาอะไรบางอย่างโดยเฉพาะของมันเด่นชัดทีเดียว”

“คุณชายมีความเข้าใจอย่างไรหรือครับ?”

“ผมว่า...เรாதกเป็นเชลยของมันเสียแล้ว คุณว่ายังงั้นไหม?”

เซษฐาพูดเบาๆที่สุด

รพินทร์กัตรีมฝีปาก กวาดสายตาไปรอบๆ ยังไม่อาจที่จะแสดงความเห็นเช่นไรออกมาได้ ระหว่างที่เขายังนั่งอยู่นั้น อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวต่อด้วยความสุขุมลึกซึ้งของวิจาร์ณญาณ

“คิดดูให้ดี รพินทร์...คิดถึงพฤติกรรมของมันแต่ต้นมาเป็นลำดับทุกกระยะ แล้วเราจะมองเห็นความจริงชัดขึ้น ขโมยปัจจัย

ในการยังชีพของเราไปเพื่อตัดกำลัง ทั้งกระท่อมไว้ให้เราพักอาศัยแรมคืน ล้อมไว้ป้องกันไม่ให้เราหนีไปไหนได้ พอรุ่งเช้าก็เข้ายึดอาณาบริเวณ มีหน้าซำยังรู้ด้วยว่าพวกเรากำลังแย่งเพราะขาดอาหาร ก็ไปหาอาหารให้ประทัง จนกระทั่งเดี๋ยวนี้มันก็ยังควบคุมเราไว้เฉยๆ ให้เวลาเรากินอาหารที่มันจัดหามาให้ รู้สึกว่ามันจะอ่านสถานการณ์ของเราออกและเข้าใจพวกเราดีหมดทุกอย่าง ฝ่ายเราเสียอีกยังไม่อาจเข้าใจอะไรมันได้นัก เพราะเรามัวแต่คิดอยู่ว่า มันเป็นสัตว์ดิรัจฉาน ทำอะไรปราศจากแผนการหรือมันสมอง”

“ผมมีนตื้อไปหมดจริงๆ ครับ”

จอมพรานรับสารภาพ

“ชีวิตพรานอย่างผมเคยเผชิญสัตว์ป่าธรรมดาทั่วๆ ไปเท่านั้น ไม่เคยเผชิญกับสัตว์ที่มีพลังสมองเหนือชั้นดิรัจฉานอย่างคุณชายว่าก็เลยทำให้เดาอะไรไม่ออก นอกจากจะคอยอ่านไปจากปฏิกริยาการเคลื่อนไหวของมันที่ละชั้นที่เห็นเท่านั้น”

“ลองอย่าคิดว่ามันเป็นสัตว์ดิรัจฉานสิ รพินทร์ คิดเสียว่า มันเป็นคนมีมันสมองประเภทเดียวกับเรา แล้วอ่านแผนว่ามัน กำลังดำเนินการอะไรกับเราอยู่”

“ถ้าเป็นคนด้วยกัน ก็ไม่มีอะไรให้เข้าใจเป็นอื่น นอกจากว่าเราถูกจับหรือควบคุมไว้แล้วทั้งคณะ เป็นการจับเป็นอย่างละม่อมที่สุดโดยเอาสถานการณ์อันได้เปรียบนี้บีบบังคับให้เรา ยอมจำนน เพื่อผลประโยชน์อะไรสักอย่างหนึ่งของมัน แต่ผม ไม่อยากจะคิดเช่นนั้นเลย มันทำให้เกียรติยศแห่งความเป็น มนุษยชาติของเราเสื่อมเสียไปหมด มีอย่างหรือที่มนุษย์อย่าง เราตกเป็นเชลยอยู่ในความควบคุมของสัตว์”

เซษฐายิ้มขี้นๆ ตาแลจับไปยังฝูงทโมนเหล่านั้น

“เราคิดว่าเราเป็นมนุษย์ที่มีทุกสิ่งทุกอย่างเหนือกว่ามัน แต่เราก็ไม่อาจอ่านความคิดของมันได้ถูกเลยว่า มันคิดต่อพวกเรา อย่างไร พวกมันเองก็อาจเห็นว่าเราเป็นสัตว์อะไรชนิดหนึ่งที่ ต่ำต้อยกว่ามันก็ได้ ถ้าจะถือศักดิ์ของความเป็นมนุษยชาติที่ สูงส่งของเรา ซึ่งเกรงว่าจะเสื่อมเสียไปอย่างคุณว่า ผมก็ว่าเรา ได้ ‘เสื่อมเสีย’ ไปเสียแล้วนับตั้งแต่ถูกมันปิดล้อมบังคับให้เรา ยอมจำนน ตลอดจนเอาอาหารมาให้เราประทังชีวิตนี้ เพราะ

อย่างน้อยที่สุดก็แสดงว่า มันเหนือกว่าเราแล้ว ถ้าเราเก่งกว่ามัน
ทำไมเราถึงไม่สามารถเอาชนะมันได้ตั้งแต่เมื่อคืนที่แล้วมา จริง
อยู่เราอาจไม่ยอมจำนนต่อมันโดยตรง แต่ก็โดยปริยายอยู่แล้ว
ไม่ใช่หรือ มีใครพวกเรากำลังขัดขึ้น หรือต่อต้านมันบ้าง?”

คำพูดของท่านหัวหน้าคณะทำให้พรานใหญ่ยิ่งไปนานด้วยความ
อึดอันตันใจ

“ถ้านั้นก็ไม่ต้องสงสัยอะไรอีก ประเดี๋ยวรอให้เรา
กันเสร็จ พวกมันก็จะเอากรงมาใส่เรา ช่วยกันแบกเข้าเมือง
ไปเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์พวกมัน”

ไชยยันต์พูดเบา ๆ อย่างอดที่จะเป็นทาร์กไม่ได้ แต่ไม่มีใคร
สนใจกับคำพูดเล่นชนิดนั้น เพราะต่างจมอยู่ในห้วงคิด
อันเคร่งเครียด

“หรือกับแงซายให้ดีเถอะ รพินทร์ ถึงอย่างไรฉัน
ก็อยากจะเชื่ออยู่เสมอว่า คุณกับแงซายจะต้องมีอุบายอะไร
สักอย่างหนึ่งให้เราผ่านพ้นเจ้ามนุษย์วานรพวกนี้ไปได้”

ดาร์นเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกระซิบ

“ไม่เพียงแต่ผมหรือแองช่ายเท่านั้นหรอกครับ คุณหญิง
แม้พวกเราคนอื่นๆทุกคน นับตั้งแต่ตาบุญคำลงไปจนกระทั่ง
คะหยิ่นหรือสำอางาก็คิดหาทางกันอยู่ทุกขณะจิตแล้ว ผมก็
เชื่อมั่นเหมือนกันว่า เราต้องแก้ไขสถานการณ์อัปจนนี้ลุ่ล่งไป
จนได้ แต่ต้องขอเวลาสักนิด ไ้พวกนี้ฉลาดมาก และความฉลาด
ของมันน่าจะทำให้เราพอมีทางเข้าใจกับมันได้ไม่มากก็น้อย
สิ่งที่เราจะทำในอันดับแรกต่อไปนี้ก็คือ บรรจุกะเพาะของเรา
ให้เต็ม เอาแรงไว้ก่อน อย่าเพิ่งกังวลหรือวิตกอะไรเกินการณ์
ไปนัก”

“ขออย่าอีกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างขอให้ขึ้นอยู่กับตัดสินใจ
ของคุณนะ ผู้กอง”

เซษฐากล่าวด้วยน้ำเสียงแน่นหนัก

“ครับ แต่ผมก็ต้องขอสติปัญญาและคำแนะนำของคณะ
นายจ้งของผมประกอบด้วย หลายความคิดย่อมดีกว่าความ
คิดเดียว ที่แน่นอนที่สุดก็คือเราไม่มีทางที่จะต่อสู้มันซึ่งๆหน้า
ได้เลย เพราะถ้าเกิดการประจัญบานกันเมื่อไหร่ แปลว่าเรา
ตายหมดเมื่อนั้นภายในไม่กี่พริบตา ทางออกในขณะนี้ก็มีอยู่
ทางเดียวเท่านั้นคือ ต้องแสดงอาการเป็นมิตรกับมัน และปะปน

กลืนอยู่ในฝูงของมันนี่แหละ จนกว่าจะได้โอกาสเอาของของเราคืนมาได้ แล้วหลบหนีอย่าให้มันรู้”

“ก็เห็นจะต้องเป็นทำนองนั้นแหละ แต่ก็นี้ก็ไม่ออกกว่าเราจะวางแผนล่าตายปะปนคลุกคลีอยู่กับกลุ่มของพวกมันด้วยดีไปสักเท่าไรโดยไม่เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน บอกพรานของเราทุกคนให้ทราบนโยบายนี้ไว้ด้วย รพินทร์ และให้ทุกคนคอยช่วยกันสังเกตไว้ให้ดี เพื่อจะเห็นไอตัวไหนเอาข้าวของของเราที่มันขโมยไปเมื่อคืนออกมาเล่นบ้าง”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หัวเราะออกมาหึๆ

“ดูๆไป มันก็ไม่น่าจะเป็นสัตว์ที่ดุร้ายอำมหิตอะไรเลย ฉลาดไหวพริบพ้อๆกับคน แล้วยังมีสันดานขี้เล่นอยู่ไม่น้อยทีเดียว มันน่าจะเป็นมิตรกับเราได้อยู่เหมือนกัน โครงร่างก็ใกล้เคียงกับมนุษย์มากกว่าลิงทุกพันธุ์”

“อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า มันแสดงอาการสนใจกับผู้หญิงของเรานี่สิ ทำท่าจะยุ่งใหญ่ และอาจเป็นชนวนเหตุให้เราต้องปะทะกับมันก็ได้”

ไชยยันต์พูดอย่างหนักใจ หันไปมองหน้ามาเรียกับดาริน
ผู้หนึ่งเบียดกันอยู่อย่างใจคอไม่ดี ทั้งสองสาวต่างก็ครุ่นคิดกังวลใจ
ในเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา แล้วพอไชยยันต์เอ่ยสะกิดขึ้นอีก ก็แทบ
สะดุ้ง

“บ้า! ไชยยันต์ พูดอะไรก็ไม่รู้ คนยิ่งใจไม่ดีอยู่ด้วย”

นักมานุษยวิทยาสาวพูดเสียงสั้น ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้
มาเรีนนั่งกัตรีมฝีปากนิ่งอยู่อึดใจ ก็โพล่งออกมาอย่างห้าวหาญว่า

“ขอให้มันสนใจจริง ๆเถอะ บางทีสถานการณ์ของเรา
อาจดีขึ้น ฉันตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ฉันไม่หวั่นมันหรอก”

คำพูดอันเด็ดเดี่ยวของแหม่มสาวทำให้ทุกคนหันขวับไป
มองเป็นตาเดียว

“มีอะไรอยู่ในความคิดของคุณหรือ เมย์?”

เซษฐาถามต่ำ ๆ ขมวดคิ้ว

มาเรียไม่ตอบ แต่ยิ้มแค้นๆ ตาสีดอกผักตบเป็นประกาย
สะท้อนความรู้สึกนึกคิดภายในซึ่งไม่มีใครทายถูก

“อะไรก็ช่างเถอะ หวังว่าคงไม่ทำอะไรที่พลอยก่อความ
วิบัติยุ่งยากแก่พวกเราทั้งหมด”

รพินทร์ ไพรวลัย กล่าวเสียงเครียดขึ้นลอยๆ เขาดูเหมือน
จะเป็นคนเดียวในตอนที่อ่านความคิดแผลงๆ ตลอดจนความ
บ้าระห่ำของแม่สาวเลือดผสมเยอรมันกับฝรั่งเศสได้ถูกต้อง
เพราะชิมซาบนิสัยมาเป็นอันดี

เนื้ออย่างอยู่ในระหว่างดิบๆสุกๆ แต่ทุกคนก็กินกันอย่าง
หิวโหย รวมกลุ่มล้อมกองไฟซุบซิบหาลู่ทางกันไปพลาง ระหว่าง
ที่ฝ่ายมนุษย์ล้อมวงกินอาหารกันอยู่อย่างสงบนั้น ไอ้ตัวจำฝูง
ค่อยๆเคลื่อนจากที่เดิมของมัน เดินสี่ขาเข้ามาทำด้อมๆมองๆ
อยู่ใกล้ๆโดยรอบเหมือนจะสำรวจปฏิกิริยาของทั้ง 12 ชีวิต
ภายใต้การควบคุมของมันอย่างใกล้ชิด ทำเอาหายใจกันไม่ทั่วท้อง
อีกครั้งหนึ่ง ต้องคอยเหลียวชำเลื่องดูท่าทีของมันอยู่ตลอดเวลา
ขณะที่มันเดินสำยวนเป็นวงกลมอยู่นั้น

“เอ็งจะเข้ามากินเนื้ออย่างกะพวกข้าก็มา ไอ้หอย!”

ตาเฒ่าบุญคำหันไปทำเร็ดหน้าหลอก แล้วพุดกับมันตอนที่มันเดินผ่านหลัง

‘ไอ้หอย’ ซึ่งถ้าจะเป็นหอยก็หอยขนาดยักษ์ คงไม่สบอารมณ์ในวาทะทางของตาเฒ่านัก คำที่พยายามจะทำหน้าให้เหมือน มันหันขวับไปจ้องหน้าทำปากยี่น แล้วเหวี่ยงมืออันใหญ่โตตบป้าบเข้าเบาะๆ กลางหลังของบุญคำ ตาพรานจอมแก่นผู้กำลังนั่งยองๆ แทะเนื้อสมันอยู่ ร้องสุดเสียงหัวคะมำเกือบหลุดเข้าไปในกองไฟ รวากับถูกนักมวยปล้ำขนาดหนักของโลกผลักเอา

บุญคำพรวดพรวดลุกขึ้นมาโดยเร็วอย่างโกรธจัด สบถคำโขมจโง่งเงเอ็ดตะโรไปหมด พร้อมกับรำมวยกำ

แต่แล้วแกก็หน้าถอดสี ชะงักค้างเจียบกริบในบัดนั้น เมื่อเจ้านิลเพชรยันตัวขึ้นยืนสองขาจังก้า เผลอญหน้ากับแกห่างเพียงแค่เอื้อมกันถึง มีอาการเหมือนจะยกคิ้วท้าทายให้แกรำมวยเข้ามา

“เออ ดีละวะ ผากไว้ก่อนเถอะมึง ถือว่าตัวใหญ่กว่า...กูต้องเตะมึงให้ได้ อย่างน้อยก็ตอนมึงเปลอ”

ไม่ทันจะขาดเสียง แก่ก็ร้องว่าออกมาอย่างลืมตัวด้วยความขวยอายอีกครั้ง เพราะไอ้ทโมนจำฝูงแยกเขี้ยวขู่ตะคอกพรวดเข้าใส่ ปากที่อ้ากว้างเต็มไปด้วยเขี้ยวและฟันอันแหลมคมดูราวกับว่าจะอมหัวแกเข้าไปได้ทั้งหัว รีบนั่งลงรวมกลุ่มกับพรรคพวกโดยเร็ว หน้าเหลือสองนิ้ว

ไอ้ทหารพระรามพันธุ์นิลยังแยกเขี้ยวขวางอยู่เช่นนั้น ทำเสียงครอกเบา ๆ อยู่ในลำคอ สายหัวเป็นว่าวจุฬาอยู่ไปมา แล้วหมุนตัวหันหลังให้บุญคำ ลดตัวลงสี่ขาตามเดิม ดิดตีนหลังข้างหนึ่งแบบลูกถีบยัดสวบเข้าให้ที่สี่ข้างของตาเฒ่าเป็นเชิงสั่งสอน

ตาเฒ่าแทบจะตีลังกาหกคะเมนไปอีกครั้ง ท่ามกลางเสียงหัวเราะลั่นอย่างอดกลั้นอยู่ไม่ไหวของพวกพรานพื้นเมือง พวกฟ้องเดียวกันทั้งหลาย ซึ่งความหวาดกลัวใจหายใจคว่ำต่อเหตุการณ์กลายมาเป็นความขบขันไปเสียแล้วจากสิ่งที่เห็น

“ฉิบหายนี่ถีบกู เอาแม่มันเสียเถอะ”

บุญคำโมโหขึ้นมาจริง ๆ ฉวยไรเฟิลของรพินทร์ซึ่งวางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาอย่างลึมตัว แต่แฉะชายผู้นั้นอยู่ใกล้กว่าข้อมือไว้ได้ทัน กัดนั่งอยู่กับที่ชนิดที่แกไม่อาจยับเขยื้อนได้

“ไอ้นี้ตายตัวเดียว แต่พวกเราตายกันหมด ลุงเลือกอย่างไร?”

เจ้ากะเหรี่ยงโงมงามพูดเรียบ ๆ และแลไปก็เห็นสายตาแข็งกร้าวของรพินทร์กับนายใหญ่จ้องจับมาที่แกอยู่แล้ว จึงยอมเซาสงบลงเพียงแค่นั้น แต่ไม่วายหันไปชำเลืองค้อนอย่างอาฆาตทำปากหุบหุบมิบคำพึมพำอยู่ในลำคอ ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักอยู่ทั่วไปของพวกพรานพื้นเมือง แม้แต่ดารินกับมาเรียก็ยังอดหัวเราะออกมาไม่ได้เป็นครั้งแรก

“เออ ไอ้ลิงเปรตนี่มันขี้อ่อนทีเดียวนะแหละ ถีบลูกหลังก็เป็นด้วย เห็นท่าจะไม่สู้กระไรนักหรอก ลงถ้าวู้จักเล่นแบบนี้”

ไชยยันต์พูดพลางหัวเราะพลาง มองดูมันด้วยสายตาที่งัดบาดนี้ความรู้สึกของทุกคนดูเหมือนจะเกิดความคุ้นเคยเป็นกันเองกับมันเพิ่มขึ้นอีก จากปฏิกิริยาที่มันสำแดงหลอกล้อบุญคำ

เมื่อครุ่น ความหวาดกลัววิตกกังวลว่ามันจะทำอันตรายใดๆ
แทบจะหมดไปโดยสิ้นเชิง

เหลือไว้แต่เพียงความอึดอัดงุนงงเท่านั้น

ขณะนั้นมันเดินผ่านเบื้องหลังของทุกคนเข้ามาใกล้
ไชยยันต์ ซึ่งก็พอดีกับที่เขามองหน้ามันอยู่ก่อนแล้ว แล้วไชยยันต์
แยกเขี้ยวยิ้มด้วย

“เป็นไงครับ ‘คุณทโมนศักดิ์’ ถ้าคุณจะเข้าร่วมวงกับ
พวกเราด้วย ผมก็จะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง...เชิญครับ!”

‘ไอ้หอย’ จะฟังรู้เรื่องในคำพูดของไชยยันต์หรือไม่ก็สุด
ที่จะเดา แต่ท่าทางดูจะชอบอกชอบใจกับชื่อ ‘คุณทโมนศักดิ์’
ที่ไชยยันต์ตั้งให้เป็นอย่างยิ่ง มันเอียงหน้าเปิดริมฝีปากอันหนา
เตอะเหมือนจะยิ้มตอบ

แล้วค่อยๆคลานโง่งงเข้ามา นั่งชันอยู่ด้านหลัง
ไชยยันต์กับเชษฐาจริงๆ มิน่าซ้ำยังเสือกเอามืออันใหญ่โตรุงรัง
ไปด้วยขนของมันวางแปะลงไปบนขาของเชษฐากับไชยยันต์